

DE DROOM EENER MOEDER.

't Was een koude winterdag; de lucht was grauw, en de menschen liepen zoo haastig door de straten. Was het buiten somber en koud, daarbinnen in die woning, waar de luiken waren gesloten, was het smart en rouwe.

Doodsbleek zat ze daar, wezenloos voor zich uitstarende, de diep bedroefde moeder. Haar kind, haar eenig kind, haar lief, haar engelachtig dochtertje was gestorven. Het was dood - en 't had nog niet ten volle drie jaren bereikt; dood! en 't was het eenigst wat ze dierbaars op de wereld bezat!

Neen! het lachte haar niet meer tegen met die ziel volle oogjes; het stamelde niet meer met dat lieve mondje; het sloeg de armpjes niet meer met kinderlijke liefkozingen om haren hals; het speelde niet meer aan hare knieën; het weende niet meer, omdat hare lieve moeder weende; neen, ze was dood dat lieve meisje. - O! groote God! - dood!"

't Was een verschrikkelijk oogenblik toen ze kwamen, de zwarte mannen, met hun ijsskoude onverschilligheid; een vreeselijk oogenblik, toen dat kistje, door die menschelijke raven werd ter deure uitgedragen, en - de zwarte mannen zich van de woning verwijderden, om dien eenigen schat der hopeloze moeder aan de steenkoude aarde over te geven!

En toch, het kon niet anders, want *ze* was dood, dat dierbare meisje, - dood, o God - DOOD!

Door de bitterste droefheid overweldigd, lag de verlatene moeder thans uitgeput neder. Ze zag niet meer; ze hoorde niet meer; het klamme zweet stond haar op het aangezicht; en bijwijlen slaakte zij een bangen zucht.

Doch zie, langzamerhand verdwenen die pijnlijke trekken; de ademhaling werd weer geregeld... de vriendelijke engel des slaaps had zich over haar ontfermd. ... En:

Daar daalde uit den Hoogen, vol luister en pracht,
Een Cherub, met hemelschen glans,
Omstuwd door een heirmacht van Cherubs als hij,
Die zongen en juichten: "Gezegend zijt gij
O vrouw! van der hemelen trans."

En lager steeds daalde het hemelkind neer,
En sprak op melodischen toon:
"Gij badt, en o vrouwe, Uw bee werd verhoord,
"Ontvang thans den schat, die uw oog heeft bekoord,
"Een kleinood zoo kostbaar als schoon."

Hij zwijgt, en - in keten van zonnegloedsgoud,
Biedt hij haar een fonklenden steen.
En, beurtlings aanschouwt zij het schitterend juweel,
Dat golft, met haar boezem, op 't kostlijk fluweel,
En, de engel, - een godheid naar 't scheen.

Zij dankt. - En de Cherubs verdwijnen te zaam,
De hemelen sluiten zich weer;
Haar wensch is vervuld! O hoe blij klopt haar 't hart!
Niets baart haar nu kommer; niets wekt nu haar smart;
Ze is rijk! - Wat ontbreekt haar nog meer!

Maar zie, - heel een roufloers verdonkert het zwerk,
Als de angstkreet des storms zich verheft;
En de engel der smart zendt in hel blinkend licht
Bij raatlenden slag, zijn vernielend en schicht
Die 't kleinood aan 't vrouwenhart treft.

O God! - Zie, daar ligt uit die keten gerukt
Het kostbaar juweel thans ter aard;
De steen in het slijk, van zijn glansen beroofd,
Tot marmer getint, alle schittring verdoofd,
- Verloren! die schat haar zoo waard!

De Cherub, hij keerde. En zij hoorde de stem
Die helder en liefdevol klonk:
"Zie, vrouwe! ten Hooge! O, dan staakt ge uw gewezen."
En ze ziet, ja, Godlof! dat de glans van haar steen,
Als star nu aan 't hemelruim blonk.

De moeder ontwaakte; een glimlach speelde er nu om hare lippen. "Daarboven!" sprak zij zacht. "Ja, wel ligt de steen ter aarde, doch de glans blinkt daarboven. "Wel is mijn kind gestorven, doch de ziel leeft in den hemel. "U dank ik, groote God, die mij in den droom hebt willen opwekken, tot gelooven, tot hopen."